
Léto v síti

Petra Martišková

@terkaberka: *Tvl tak to ani nezkoušej!!!* 😞

@naty_vytahla_paty: *Klíííd dělám na tom*

@terkaberka: *Dělej rychleji*

@terkaberka: *A napiš!*

@terkaberka: *... hned jak budeš něco vědět*

@terkaberka: *Hned!!!*

@terkaberka: *Prostě neexistuje, že bys odjela!*

@naty_vytahla_paty: *Hlavně nešil jo?* 😊

@terkaberka: *Polib si* 🙌

Tak na to rovnou zapomeňte! Já se rozhodně příští dva roky nikam přestěhuju!“ oznámila jsem našim a myslela to naprosto vážně. Zasloužila jsem si žít na stejném místě alespoň jednou za život déle než jeden rok. Slíbili to! Jen proto jsem před půlrokem souhlasila s tím, že se přestěhuju na tak neutěšené místo, jakým Most bezesporu byl. „Já myslela, že budeš ráda,“ nechápala mamka. „Ráda? A řekneš mi jeden jediný důvod, proč bych měla být?“ vykulila jsem nevěřičně oči. „Měla jsem za to, že Most nesnášíš.“

V tom se bohužel nemýlila. Most mi nikdy k srdci nepřirostl. Kdybych si měla vybrat nejlepší místo k životu, Most by byl na jednom z posledních míst mého pomyslného žebříčku. Průmyslové město zatížené těžbou i nedalekou chemičkou, která momentálně zaměstnávala i mé dva rodiče, vážně nebylo zrovna terno. Ale už jsem si tady zvykla. Dokonce jsem si našla i dva kamarády. A to se mi povedlo naposledy ve školce, kterou jsem mimochodem navštěvovala v Brazílii!

„Nesnáším,“ souhlasila jsem a dřív, než se mamka mohla začít radovat, jsem dodala: „Ale hodlám tady zůstat, dokud neodmaturuju.“

Mamka vyslala prosebný pohled k tátovi. Volala o pomoc. Ve dvou se jim vždycky podařilo mě přesvědčit, jenže tentokrát se nedám. Teď už ne!

„Možná jste se měli původně narodit jako stěhovaví ptáci. Já to fakt nechápu! Co je špatného na tom žít na jednom místě?“ zoufala jsem si. „Vždyť jste tvrdili, že tady máte smlouvu na pět let! Slíbili jste mi to.“

Rodiče si zase vyměnili ty pohledy. Zajímalo by mě, jestli na to existují nějaké speciální kurzy, ve kterých se dospělí učí, jak se domlouvat na své děti jen telepaticky beze slov.

„To je pravda, máme smlouvu na pět let,“ přikývl tatka.

„Ha, tak vidíš!“ vykřikla jsem a přitom na něj ukazovala prstem. „Takže vám zbývá ještě čtyři a půl roku.“

„Neuvěřitelně rychlý výpočet,“ ocenil tatka a zazubil se na mě. Jindy bych se možná zasmála a pustila se s ním do špičkování na téma já a matika. Jenže dneska jsem bojovala o příští roky svého života a jedno bylo jisté, nehodlala jsem je strávit na cestách jako dromedár.

„Naty, víš, je tady něco, co je nutný rychle vyřešit a my s tatkou dostali nabídku...“, začala mamka a já protočila oči. Takhle to totiž začínalo vždycky. Vždycky je někde nějaký problém, vždycky jsou někde potřeba, vždycky dostanou skvělou nabídku.

„Řekla bych, že jste žádanější než nejlíp placený hollywoodský hvězdy, kam se na vás hrabe Brad Pitt,“ odfrkla jsem si.

„To není vtipný,“ neocenila mamka můj vtípek a obvinila mě: „Do nedávna ti to nevadilo, že máme práci, při které musíme hodně cestovat.“

„Do nedávna?“ vyjevila jsem se. „Myslím, že poprvé jsem se vzbouřila, když mi bylo sedm!“

A to jsem nekecala.

Pamatuju si to, jako by to bylo teprve včera. Tehdy jsme bydleli v Sacramentu v Kalifornii a já prožívala svou úplně první lásku. Patrickovi bylo osm, chodil o třídu výš a byl to ten nejkrásnější kluk pod sluncem. Černé kudrnaté vlasy nosil spletené do rasta copánků, měl uhrančivé černé oči a ty nejrůžovější rty, co jsem kdy viděla. Jo možná jsem zapoměla zmínit, že to byl černoch a už tehdy byl o dvě hlavy vyšší než já.

Milovala jsem ho tak moc, jak jen to sedmiletá holka dokáže, a už jsem s mikinou na hlavě trénovala, jak se nesu k oltáři, abych mu řekla své ano a stala se na celý život jeho manželkou. A bylo mi úplně fuk, že on tajně miloval Alici od nich z ulice.

Já se rozhodla, že bude můj, jenže naši měli jiné plány. Dostali nabídku, jak zlikvidovat další ekologickou hrozbu, a já se musela s Patrickem rozloučit. Dneska hraje úspěšně basket ve Státech a podle mě nemá nejmenší tušení, že existuju.

„Natyšáku, buď přeci rozumná.“ Taťka mě pocuchal ve vlasech a smířlivě se na mě usmál. Měl smůlu a nepomohlo mu ani to, že použil mou přezdívku z dětství.

„Nechci být rozumná! Chci mít aspoň jednou domov dýl jak na rok. Mám toho věčného stěhování plný zuby!“ vztekala jsem se.

„Já vím,“ souhlasil se mnou taťka a já nevěřila svým uším. Opravdu se mnou souhlasil? A nejen to, pohladil mě po vlasech a dodal: „Vím, že je to pro tebe těžký.“

Čekala jsem zradu.

Nesekla jsem se.

Taťka se podíval na mamku a pak mi začal vysvětlovat. „Natyšáku, víš,“ rozpačitě se podrbal na bradě, „potřebují nás teď urgentně ve Vancouveru, mají tam dost zásadní problém v jednom z chemických závodů.“

Jo možná jsem to nezmínila, ale naši nejsou rockové hvězdy, naši pracují jako chemici. Ano, čtete dobře, jsou to chemici! Jeden by si řekl, že jsou buď posedlí honbou za historií a ometají někde na pouštích fosilie, nebo se po vzoru Indiany Jonese honí za tajemnými poklady. To, přiznám se bez mučení, bych skousla mnohem líp než to, že jsou chemici. Mamka vystudovala biochemii a taťka je jaderný chemik a plus má ještě dalších asi deset různých oborů, kterým rozumí. Oceňuju, že jsou chytrí, ale dodnes jsem nepochopila, v čem jsou tak jedineční, že lítáme z místa na místo

po celém světě a hasíme pořád nějaké problémy. Teda oni hasí, já za nimi vlaju jako hadr na holi.

„V Kanadě se ti přece líbilo,“ snažil se taťka.

To jsem nemohla popřít. Toronto bylo asi to nejhezčí město, ve kterém jsme žili. Zamilovala jsem si tam nejen obchodní část města, kde jsme měli v devatenáctém patře jedné z výškových budov s výhledem na CN Tower skvělý byt, ale také klidné pláže jezera Ontario. Často jsem jen s dekou a knihou jezdila na ostrov a užívala si teplých dní nicneděláním.

A Vancouver? Můj sen. Tam jsem se vždycky chtěla podívat, ale nikdy jsme na to nenašli čas. Takže to bylo víc než lákavé.

Rychle jsem zavrtěla hlavou, abych zaplašila zrádné myšlenky. Nejsem malá holka, nenechám se nalákat na lízátko, byť v podobě něčeho tak úžasného, jako je Vancouver.

„Jestli chcete, klidně vyrazte, pomůžu vám balit...“ nabídla jsem jim a mamka se toho hned chytila: „Já věděla, že jsi rozumná holka.“

„To nevím, ale jedno vím jistě, já zůstávám tady,“ usmála jsem se strojeně a mamka si hlasitě povzdychla.

„Víš dobře, že když odjedeme, zůstat tady nemůžeš,“ vložil se do toho taťka.

„Myslím, že všichni víme, že můžu!“

„Nejsi plnoletá,“ připomněla mi mamka špičatě a pak o poznání laskavějším tónem dodala: „Natko, je to naše práce, vždycky tě cestování bavilo.“

„Jo, přesně, je to vaše práce, ne moje,“ odsekla jsem a našťavaně dodala: „Možná jste si neměli pořizovat dítě, když je pro vás práce odjakživa na prvním místě. A ano, bavilo mě cestovat, ale to mi bylo deset a nejmíc se mi na tom líbilo, že nemusím chodit do školy.“

„No Natko!“ zděsila se mamka. „Moc dobře víš, že jsi naše všechno.“

„Jojo, v žebříčku vašich priorit jsem na čtvrtém místě hned za prací, periodickou tabulkou prvků a problémy všech chemiček světa,“ ironizovala jsem.

„Prosím tě, řekni jí něco, já už na to nemám nervy,“ požádala mamka taťku a vyčerpaně si sedla ke stolu.

„Jo, řekni mi něco,“ pobídla jsem taťku.

„Nebud drzá!“ usadil mě přísně.

„Fajn, omlouvám se, ale já se prostě nestěhuju. Proč je tak těžký pochopit, že chci odmaturovat u nás? Chci maturovat z češtiny a taky si užít maturitní ples a to všechno, co k tomu patří. Konečně si připadám jako normální člo-

věk. Nechci zase chodit do speciální školy, nechci mít ochranku, protože někomu šlapete na kuří oko, a nechci se učit nový jazyk. Mám toho dost. Končím!“

„V Kanadě mluví přeci anglicky,“ namítnul taťka a já zakvílela: „To přeci není to nejpodstatnější.“ Nejradši bych si rvala zoufalstvím vlasy. Fakt mi docházely náboje.

Naši si vyměnili zase ten telepatický nekonečně dlouhý pohled a taťka poraženě vzdychl: „Fajn, zkusím to nějak vymyslet.“

„Jupí,“ zavýskla jsem a nadšeně je oba dva objala a vlepila jim pusy. „Jste nejlepší! Děkuju!“

Letěla jsem tu dobrou zprávu napsat Terce, ale v chodbě mě zarazil mamčin naléhavý hlas: „Jak to chceš udělat? Co když to tam opravdu pustí? Jestli to najednou bouchne, vyletí do vzduchu půlka města.“

„Tak snad nejsou tak pitomí,“ zadoufal taťka.

„Na to bych nespolehala.“

Na chvíli se odmlčeli a pak mamka navrhl: „Tak já tady s ní zůstanu a ty jed.“

„Bez tebe jsem tam k ničemu.“

„Oba víme, že to není pravda. Spojíme se přes Skype a já tě navedu, jak to opravit.“

„A vzorky?“ namítl taťka. „Poslat ti je letadlem, to je minimálně jedenáct hodin na cestě.“

„Určitě tam bude někdo, kdo to dá pod mikroskop a výsledky mi pak hoďš do mailu.“

„To by mohlo klapnout,“ zadoufal taťka.

„Musí. A o prázdninách za tebou i s Natkou přiletíme.“

„To zní dobře, tak to tak uděláme.“

Po špičkách jsem vydupala schody nahoru do pokojíku. Oddychla jsem si, oba dva zněli tak, že se to dá takhle vyřešit, a já jim chtěla věřit. Toužila jsem žít na jednom místě, ale na druhou stranu jsem nechtěla dělat našim problémy. Nejsem sobec, ale po sedmnácti letech na cestách si i já zasloužím chvíli klidu. A jako bonus se o prázdninách podívám do Vancouveru, to zní jako naprosto dokonalej plán!

Začala jsem v telefonu lovit místa, kam se musím docela určitě podívat, když mi pípla zpráva:

@terkaberka: *Tak co???????* 🙄

Než jsem na ni vůbec stihla kliknout, přiletěla další:

@terkaberka: *Nenapínej!!!*

Vteřina a:

@terkaberka: *Víš co? Kašlu na to, přivážu tě k topení a nikam nejedeš! Hotovo!*

Rozesmála jsem se nahlas. Terka je fakt poděs. Než jsem jí natukala kraťoučkou odpověď, a to si o sobě myslím, že píšu na telefonu fakt závodní rychlostí, stihla mi poslat dalších pět zpráv!

@naty_vytahla_paty: *Zůstávám* 🤔

@terkaberka: *Jupííí!!!* 🤔

@naty_vytahla_paty: *Jop, o prázdninách ale frčím směr Vancouver...*

@terkaberka: *Cože?! To je pecka, ale na prázdniny už máme plány...*

@naty_vytahla_paty: *Jo, ale tohle nezáleží na mně!* 🙄

@terkaberka: *Jsi v pubertě, sehraješ malý psychický kolaps a je* 😏

@naty_vytahla_paty: *Tak to ani omylem, jsi pako!*

@terkaberka: *To víme dávno, mám radost, tak zítra, letím, žádá si mě máti, grrr*

Ani nestihnu odepsat a zmizne zelené kolečko u jejího jména dávající všem uživatelům Instagramu najevo, že je Terka online.

Měla bych být šťastná jak blecha v kožichu bernardýna, že nemusím řešit starosti jako Terka. Naši jsou spolu už dvacet pět let a pořád se milují. Taťka nikdy nevynechá příležitost, aby mamce dal kytku, nebo čokoládu jen tak, protože si na ni v obchodě vzpomněl. Pořád se objímají a milují, i když spolu tráví dvacet čtyři hodin denně. Jen díky nim věřím na to, že manželství může vydržet.

To Terka má úplně jiný názor. Její mamka je už dvakrát rozvedená a teď si našla nového přítele. Terka ho nesnáší. Je o deset let mladší než její mamka a pořád se je snaží všechny dirigovat. Terka je s ním na válečné stezce od prvního dne, co se k nim nastěhoval. Nevynechá jedinou příležitost, aby mu doma dělala peklo. A on jí to vrací se zákeřností a možnostmi dospěláka.

Odložila jsem telefon a podívala se na sebe do zrcadla nad stolem. Vrátilo mi odraz trošku vykulené sedmnáctileté holky s vlasy střiženými do delšího mikáda, co hrály zvláště na slunci všemi možnými barvami od tmavě hnědé přes zrzavou až po světle hnědou. Nesnášela jsem je. Připadala jsem si jako Pipi Dlouhá punčocha, už mi chyběly jen ty dva stupidní copánky, co nosila. A pihy, co se mi nějakým nedopatřením vysypaly snad na každém centimetru mého těla i nosu, tomu taky moc nepomáhaly. Mamka se mi ale vždycky smála a tvrdila, že moje pihy jsou moc roztomilé a barva vlasů jedinečná.

Viděla jsem do ní jak do hubené kozy, říkala mi to jen proto, že věděla, jak jsem se dřív trápila posměšky dětí. Já jí na oplátku tvrdila, že hned jak budu moct, tak se přebarvím na černou. Nikdy jsem se k tomu ale nedokopala. Mamce bych to nepřiznala, ale prostě jsem si na své vlasy zvykla. Na barvu i na příšerné lokýnky, které se mi kroutily kolem obličeje. Jediné, co se mi na sobě opravdu líbilo, byly oči. Jasně zelené, orámované hustými dlouhými řasami. Taťka vždycky tvrdil, že už když jsem se narodila, měla jsem řasy volně položené přes obočí, jak byly dlouhé.

Jenže to bylo žalostně málo.

Zírala jsem na sebe a přemýšlela.

V tomhle kole jsem vyhrála. Nestěhuju se! Můžu zůstat na místě, které zrovna dvakrát nemusím, a chodit do školy, kde pro změnu nemusí učitelé mě a naši kvůli tomu mají dost velkej problém.

Nic moc skóre na to, že jsem o to tak moc bojovala, že?

(#bad)